

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **K. P.**, narozena dne
bytem
zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na
Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUJI 13969/2016, sp. zn.
OOSČ 129/2016 OOSC/50/JN

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUJI 13969/2016, sp. zn. OOSČ 129/2016 OOSC/50/JN, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **11.228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUJI 13969/2016, sp. zn. OOSČ 129/2016 OOSC/50/JN (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, Odbor dopravy, ze dne 2. 12. 2015, č. j. OD/1362/15/ZK (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že porušila povinnost vyplývající z ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 30. 10. 2015 v 9:55 hod., ve Žďáru nad Sázavou, při jízdě po silnici I. tř. č. 19 - ul. B., ve směru k centru města, nejméně od domu č. 18 k domu B....., kde byla u Kina V. zastavena Policií ČR, nebyla za jízdy ve vozidle tov. zn., připoutána na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv jako řidička je povinna být za jízdy bezpečnostním pásem připoutána, pokud je jím vozidlo vybaveno. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh správního řízení, přičemž kromě toho konstatoval, že z důvodu podání blanketního odvolání přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. S ohledem na skutečnost, že v postupu prvostupňového správního orgánu neshledal žádné pochybení, rozhodl v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) tak, že odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě předně namítala, že nebyla ze strany prvostupňového správního orgánu řádně poučena o svých procesních právech. V tomto ohledu nelze dle jejího názoru za dostatečné poučení považovat oznámení o zahájení řízení, ve kterém byla kromě předvolání k ústnímu jednání uvedena z hlediska poučení o procesních právech obviněného z přestupku toliko informace o tom, že při ústním jednání bude mít možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Nebyla totiž poučena o právu nahlížet do spisu a navrhopvat důkazy, přičemž z uvedeného poučení dokonce vyplývalo, že může svá práva realizovat toliko během ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem, kterého se nemohla zúčastnit. Z toho důvodu žalobkyně považovala tento postup za nezákonný, resp. odporující ust. § 2 správního řádu, dle kterého má správní orgán poučovací povinnost a je povinen postupovat v souladu se zásadou legitimního očekávání. V této souvislosti se žalobkyně dovolávala toho, že poučení o procesních právech bývá pravidelnou součástí oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, jak vyplývá z příložených oznámení z jiných správních řízení (pozn. krajského soudu: žalobkyně k žalobě žádné důkazy nepřiložila).

4. Dále žalobkyně namítala, že v prvostupňovém rozhodnutí absentují právně-kvalifikační úvahy, jelikož v něm není uvedeno, jak příslušný správní orgán postupoval při subsumpci skutkového stavu pod aplikovanou právní normu. Právní norma stanovující povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, pokud je jím vozidlo vybaveno (ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu), je totiž normou svoji povahou blanketovou, odkazující na jinou právní normu ohledně technických parametrů vozidla. Tato skutečnost nebyla správním orgánem zohledněna, což činí výrok prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelným, neboť není zřejmé, zda žalobkyně zákonem stanovenou povinnost skutečně porušila či nikoliv. Kromě toho poukázala žalobkyně na absenci zdůvodnění formy zavinění, neboť je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že byl přestupek spáchán minimálně z nedbalosti nevědomé. Jedná se dle jejího názoru o nepřípustné alternativní stanovení subjektivní stránky přestupku, což svědčí o nedostatečném zjištění skutkového stavu a má za následek nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí.
5. Současně žalobkyně namítala, že uložení sankce na samotné horní hranici zákonem stanovené sazby nebylo dostatečně zdůvodněno, resp. nebyly řádně zohledněny přitěžující a polehčující okolnosti stanovené zákonem. Pokud se jedná o předchozí záznamy o přestupcích v evidenční kartě řidiče, prvostupňový správní orgán v tomto ohledu neposuzoval v souladu s judikaturou, zda jsou splněny podmínky pro analogické použití trestněprávního institutu zahlazení odsouzení. Stejně tak dle názoru žalobkyně prvostupňový správní orgán pochybil, pokud ve výroku svého rozhodnutí neuvedl údaj o bodovém postihu, který je podle judikatury sankcí, jejíž vymezení je jednou ze zákonných náležitostí rozhodnutí o přestupku. Žalobkyně navíc vlivem tohoto pochybení nemusela vědět, že jí hrozí tzv. vybodování, což by ovlivnilo její volbu, zda se má nechat zastoupit advokátem již ve správním řízení či nikoliv.
6. Dále žalobkyně poukázala na absenci odůvodnění materiální stránky přestupku, neboť správní orgány vůbec nezabývaly otázkou, zda bylo jednání žalobkyně skutečně společensky škodlivé, a to rovněž s odkazem na skutečnost, že ke spáchání přestupku mělo dojít v blízkosti jejího bydliště, což svědčí o tom, že se pravděpodobně během jízdy bezpečnostním pásem teprve poutala. Poslední námitka žalobkyně poté směřovala proti výroku prvostupňového rozhodnutí, ve kterém bylo uvedeno, že se žalobkyně dopustila přestupku tím, že nebyla během jízdy připoutána, aniž by se správní orgán blíže zabýval tím, zda její vozidlo vůbec bylo bezpečnostním pásem vybaveno.

IV. Vyjádření žalovaného

7. Ve svém vyjádření k žalobě se žalovaný omezil pouze na konstatování, že proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno blanketní odvolání, což znemožnilo, aby se jednotlivými námitkami uplatněnými v žalobě mohl zabývat již v rámci přezkoumání prvostupňového rozhodnutí. Z toho důvodu jej přezkoumal v celém rozsahu, stejně jako předcházející řízení, přičemž dospěl k závěru, že ze strany prvostupňového správního orgánu nedošlo k žádnému pochybení. Bez ohledu na tuto skutečnost žalovaný označil uplatněné žalobní námitky za nedůvodné a navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

8. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 1. 11. 2015, ze kterých je patrné, že dne 30. 10. 2015 v 9:55 hod. byla žalobkyně ve Žďáru nad Sázavou,

na ulici ., zastavena Policií ČR, neboť bylo zjištěno, že není za jízdy připoutána bezpečnostním pásem, čímž se dopustila výše uvedeného přestupku. Žalobkyně se k věci na místě nevyjádřila a oznámení přestupku odmítla podepsat. Dále se ve správním spisu nachází výpis z evidenční karty řidiče a oznámení o zahájení řízení o přestupku – předvolání ze dne 10. 11. 2015, kterým byla žalobkyně předvolána k ústnímu jednání na den 2. 12. 2015 v 13:00 hod. a byla mimo jiné poučena o tom, že se bude moci při ústním jednání seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Současně prvostupňový správní orgán žalobkyni vyrozuměl o tom, že bude provádět důkaz výsledkem zasahujících policistů.

9. Z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 2. 12. 2015 však vyplývá, že se k němu žalobkyně nedostavila. Prvostupňový správní orgán tak v rámci protokolu provedl standardní poučení o procesních právech obviněného z přestupku a přistoupil k výsledku zasahujících policistů S. M. a M. O. Policista M. ve své výpovědi výslovně uvedl, že žalobkyně kolem něj projížděla ve vozidle a nebyla připoutána, což nahlásil předsunuté hlídce, jejímž členem byl rovněž policista O. Ten shodně uvedl, že žalobkyně nebyla připoutána bezpečnostním pásem, který zřetelně viděl volně viset vedle sloupku uvnitř vozidla. Následně prvostupňový správní orgán zrekapituloval obsah spisového materiálu a doplnil, že z důvodu nepřítomnosti žalobkyně během ústního jednání nemohla být zjišťována forma zavinění, proto byla dovozena ve formě nedbalosti, což je pro žalobkyni příznivější.
10. Téhož dne poté došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání výše uvedeného přestupku a byla jí uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V rámci odůvodnění prvostupňový správní orgán předně vymezil definici vědomé a nevědomé nedbalosti, přičemž uvedl, že ke spáchání daného přestupku došlo minimálně z nevědomé nedbalosti. Následně odkázal na svědecké výpovědi policistů, které považoval za věrohodné a korespondující s obsahem spisového materiálu. Z toho důvodu neměl prvostupňový správní orgán o vině žalobkyně žádné důvodné pochybnosti. Ve vztahu k výši uložené sankce poté doplnil, že bylo postupováno v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o přestupcích“). Zejména bylo z evidenční karty řidiče zjištěno, že žalobkyně má evidováno 8 záznamů o přestupcích a stav bodového hodnocení je 8 bodů. S ohledem na závažnost přestupku a recidivu žalobkyně tak byla sankce uložena na horní hranici zákonem stanovené sazby. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které ani na výzvu prvostupňového správního orgánu o konkrétní odvolací důvody nedoplnila.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
12. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

13. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
14. Žaloba je **důvodná**.
15. Žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, které směřovaly nejen proti postupu prvostupňového správního orgánu ve smyslu nedostatečného poučení o procesních právech obviněného z přestupku, ale také vůči náležitostem výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné. Krajský soud v tomto ohledu konstatuje, že na základě přezkoumání napadeného a prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je důvodná pouze zčásti, a to ve vztahu k námitkám ohledně nedostatečného odůvodnění materiální stránky přestupku ve spojení s výší uložené sankce. Z toho důvodu se bude v následující části odůvodnění rozsudku předně zabývat vymezením zrušovacích důvodů a teprve poté se obiter dictum vyjádří ke zbývajícím žalobním námitkám, které byly vyhodnoceny jako nedůvodné.
16. Žalobkyně namítala, že správní orgány se v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí vůbec nevypořádaly s otázkou materiální stránky přestupku, resp. dostatečně v kontextu konkrétních skutkových okolností neposoudily, zda bylo její jednání společensky škodlivé natolik, aby mohlo být kvalifikováno jako přestupek. K tomu krajský soud uvádí, že správní orgány skutečně explicitně zdůvodnění materiální stránky přestupku ve svých rozhodnutích zcela pominuly. Jejich odůvodnění bylo ostatně celkově provedeno dosti úsporným způsobem, když je převažující část odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí tvořena toliko rekapitulací spisového materiálu a dosavadního průběhu správního řízení. Krajský soud na jednu stranu souhlasí s argumentem žalovaného, že žalobkyně byla v průběhu správního řízení pasivní, přičemž její procesní aktivita spočívala toliko v podání blanketního odvolání. To zajisté žalovanému znemožnilo, aby se v rámci přezkoumání prvostupňového rozhodnutí podrobně vyjadřoval k námitkám, které byly poprvé uplatněny až v žalobě. Na druhou stranu je třeba poukázat na skutečnost, že žalovaný přezkoumával soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy, jak stanovuje ust. § 89 odst. 2 správního řádu. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen uvést v odůvodnění rozhodnutí rovněž úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů.
17. V projednávané věci se jedná o řízení ve věci spáchání přestupku v režimu zákona o silničním provozu, ke kterému se subsidiárně použije právní úprava obsažená v dnes již zrušeném zákoně o přestupcích, vymezující v ust. § 2 odst. 1 přestupek jako: „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*“ Z dikce citovaného ustanovení je tedy patrné, že součástí definice přestupku je rovněž tzv. materiální znak, spočívající v tom, že lze postihovat pouze jednání, které je společensky škodlivé. Z toho vyplývá, že správní orgán je povinen zkoumat, zda je v konkrétním případě naplněna nejen formální, ale také materiální stránka přestupku. Krajský soud si je zajisté vědom toho, že k otázce zdůvodnění materiální stránky přestupku bylo judikováno, že v případě přestupku je na rozdíl od trestného činu postačující, aby byl zájem společnosti ohrožen nebo porušen toliko v míře nepatrné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou

dostupná na www.nssoud.cz). Lze dále logicky dovodit, že jednotlivé skutkové podstaty přestupků byly ze strany zákonodárce považovány za společensky škodlivé, jinak by k jejich veřejnoprávnímu postihu nepřistupoval. Obecně lze tedy existenci materiálního znaku dovozovat ze samotné formální stránky přestupku. Mohou ovšem nastat situace, kdy je vlivem konkrétních okolností případu ohrožení nebo porušení právem chráněného zájmu vyloučeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45).

18. Pokud se jedná o přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, krajský soud připouští, že se v obecné rovině jedná právě o typ přestupku, u kterého je společenská škodlivost zčásti dána jeho formální stránkou, neboť právem chráněným zájmem je zde primárně život a zdraví samotného pachatele přestupku jakožto řidiče vozidla. Přestože nelze ani související okolnosti bagatelizovat, nebude mít např. místo a čas spáchání přestupku vliv na společenskou škodlivost či závažnost v takové intenzitě, jako je tomu v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy jsou jednáním pachatele ohroženi rovněž ostatní účastníci silničního provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Žalobkyně v tomto kontextu namítala, že prvostupňový správní orgán neposuzoval skutečnost, že došlo k silniční kontrole v blízkosti jejího bydliště, což zvyšuje pravděpodobnost toho, že se bezpečnostním pásem během jízdy teprve poutala. Přestože tato okolnost nebyla v průběhu správního řízení namítána, je třeba připomenout, že povinnost náležitého zjištění skutkového stavu a souvisejícího zohlednění okolností ve prospěch i neprospěch obviněného z přestupku, je na straně správního orgánu. Pokud by tedy během řízení vyšlo najevo, že se bydliště žalobkyně nachází v blízkosti místa provedení silniční kontroly, měl by se správní orgán touto skutečností ve vztahu k otázce materiální stránky přestupku zabývat. Tím krajský soud samozřejmě nezpochybňuje právní názor Nejvyššího správního soudu, že je zákonnou povinností řidiče být připoután po celou dobu jízdy, tedy od okamžiku uvedení vozidla do pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006-86), ale pouze akcentuje požadavek na řádné zjištění skutkového stavu a přezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku.
19. Krajský soud tedy správním orgánům vytýká, že se materiální stránkou přestupku vůbec nezabývaly. Dle jeho názoru má však toto pochybení zásadní vliv na přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí zejména v kontextu zdůvodnění výše uložené sankce. Ta byla totiž uložena na samotné horní hranici zákonem stanovené sazby, a to s pouhým odkazem na ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. s poukazem na závažnost přestupku a recidivu žalobkyně. Jak ovšem již krajský soud uvedl, závažnost přestupku či míra jeho společenské škodlivosti nebyla ze strany správních orgánů nijak posouzena a zdůvodněna. Co se týče poukazu na evidenční kartu řidiče, prvostupňový správní orgán se omezil pouze na konstatování, že žalobkyně má evidováno celkem 8 záznamů o přestupcích a celkový stav bodového hodnocení je 8 bodů. V tomto ohledu nezbývá krajskému soudu než přisvědčit námitce žalobkyně, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že by správní orgány měly při úvahách o výši sankce posuzovat možnost analogického uplatnění trestněprávního institutu zahlazení odsouzení, přestože není ve vztahu k problematice přestupků výslovně upraven (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55). To dle názoru krajského soudu neznamená, že lze dogmaticky aplikovat právní úpravu zahlazení odsouzení upravenou trestněprávními předpisy, ale je třeba vždy individuálně posoudit, zda mohou mít skutečně záznamy o

přestupcích spáchaných před mnoha lety vliv na výši sankce, resp. zda mohou stále negativně ovlivnit hodnocení osobnosti pachatele.

20. Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že správními orgány tuto skutečnost pravidelně reflektují způsobem, že například zohledňují záznamy o přestupcích toliko za období posledních 3 let. V projednávané věci však v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jakákoliv úvaha takového charakteru absentuje, přestože recidiva žalobkyně byla vedle obecného odkazu na závažnost přestupku jediným argumentem, kterým správní orgán uložení sankce v její maximální výši zdůvodnil. K tomu je vhodné poznamenat, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí sice bylo konstatováno, že bylo postupováno v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého lze za rozhodnou okolnost při výměře sankce považovat také míru zavinění. Přesto prvostupňový správní orgán ve prospěch žalobkyně nezohlednil polehčující okolnost, že se dle jeho závěru dopustila přestupku ve formě nedbalosti, a to na základě zásady *in dubio pro reo*, neboť se nepodařilo vlivem pasivity žalobkyně jinou formu zavinění prokázat (viz protokol o ústním jednání ze dne 2. 12. 2015, který je založen ve správním spisu).
21. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným, když se ve vztahu k uložení sankce na samotné horní hranici zákonem stanovené sazby vůbec nezabýval materiální stránkou přestupku, mírou zavinění jako polehčující okolností a možnostmi analogického uplatnění institutu zahlazení odsouzení ve vztahu k záznamům o dříve spáchaných přestupcích. Tento nedostatek nebyl poté odstraněn ani v rámci přezkumného řízení, v rámci kterého se žalovaný omezil na prosté konstatování, že v postupu prvostupňového správního orgánu neshledal žádné pochybení.
22. Co se týče zbývajících žalobních námitek, krajský soud k nim obiter dictum uvádí, že nejsou důvodné. Pokud se jedná o namítanou absenci poučení o procesních právech žalobkyně v rámci zaslání oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, krajský soud k tomu uvádí, že musí být z jeho obsahu patrné, kdo jej činí a jaké věci se týká, resp. o čem bude v řízení rozhodováno (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího právního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65 a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34). Správní řád však nestanovuje konkrétní náležitosti, které by mělo oznámení o zahájení řízení obsahovat. Žalobkyně navíc byla poučena o tom, že lze věc projednat v její nepřítomnosti, přičemž se bude moci na jednání seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, pod který lze logicky subsumovat také právo nahlížet do spisu. Prvostupňovému správnímu orgánu tak nelze klást za vinu, že se žalobkyně ústního jednání nezúčastnila, přestože jí bylo předvolání včas a řádně doučeno. Správní orgán tedy postupoval v souladu se zákonem, i když standardní poučení o procesních právech obviněného z přestupku formuloval toliko v rámci vyhotovení protokolu o ústním jednání.
23. Za důvodnou nepovažuje krajský soud ani námitku směřující proti právně-kvalifikačním úvahám prvostupňového správního orgánu ve spojení s nesrozumitelností výroku jeho rozhodnutí. Pokud žalobkyně namítá, že ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je obsažen ve vztahu k porušení povinnosti řidiče toliko odkaz na ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ze kterého vyplývá povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem pouze v případě, pokud je jím vozidlo vybaveno,

považuje tuto formulaci krajský soud za dostačující. V projednávané věci dle jeho názoru nevystala žádná důvodná pochybnost ohledně toho, zda vozidlo bylo bezpečnostním pásem vybaveno či nikoliv. Z jednotlivých listin založených ve spise a z provedeného dokazování naopak vyplývá, že žalobkyně nebyla za jízdy připoutána, což ostatně v rámci podané žaloby nezpochybnila. S ohledem na typ vozidla a samotné projednání přestupku lze ostatně přítomnost pásu ve vozidle presumovat. Navíc je vhodné poukázat na svědeckou výpověď policisty O., který k věci mimo jiné uvedl, že: *„Toto bylo zřetelně vidět přes čelní a pak boční sklo vozidla, pás volně visel vedle sloupku.“* Žalobkyní formulovaný odkaz na rozsudek krajského soudu v Ústní nad Labem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, je v tomto ohledu nepřiléhavý, neboť přítomnost bezpečnostního pásu ve vozidle není možno zaměňovat s abstraktně formulovaným požadavkem na splnění *„technických podmínek stanovených zvláštním právním předpisem“* dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

24. Co se týče namítaného nedostatku ve vztahu k stanovení formy zavinění, krajský soud se ztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že by mělo být v odůvodnění rozhodnutí z důvodu srozumitelnosti jednoznačně stanoveno, zda byl přestupek spáchán z vědomé či nevědomé nedbalosti. Použitá formulace, že byl přestupek spáchán minimálně z nevědomé nedbalosti, tomuto požadavku plně nevyhovuje, ale nejedná se o nedostatek, který by měl sám o sobě za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Ke spáchání přestupku totiž obecně postačuje naplnění subjektivní stránky ve formě nedbalosti, z čehož ostatně správní orgány při svém rozhodování vycházely, přestože lze v tomto ohledu poukázat na kritický přístup Nejvyššího správního soudu, který možnost naplnění dané skutkové podstaty přestupku z nevědomé nedbalosti zpochybnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Pokud žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí byla míra zavinění konkretizována pouze jako nedbalost, pak krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37: *„Ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.“* Závěrem krajský soud uvádí, že za důvodnou nelze považovat ani námitku žalobkyně směřující proti neuvedení bodového postihu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť se dle ustálené judikatury nejedná o jeho zákonnou náležitost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016-67). V přestupkovém řízení není bodový postih ukládán, a proto ho není třeba odůvodňovat.
25. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

VII. Závěr a náklady řízení

26. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitky vůči nedostatečnému zdůvodnění výše uložené sankce ve spojení s materiální stránkou přestupku za důvodné, neboť se správní orgány vůbec nezabývaly otázkou společenské škodlivosti přestupku, polehčujícími okolnostmi a možnostmi přiměřeného použití trestněprávního institutu zahlazení odsouzení, což mělo za následek nepřezkoumatelnost úvah ohledně výše uložené sankce. S ohledem na uvedené vady, jimiž bylo správní řízení zatíženo, nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud žalovanému

ukládá, aby byla v navazujícím řízení v souladu se zákonem řádně zdůvodněna nejen formální, ale také materiální stránka přestupku, včetně úvah ohledně výše uložené sankce.

27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla plný úspěch ve věci žalobkyně, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a právnímu zástupci žalobkyně vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobkyni na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. února 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.